

تأثیر رقابت گرایی و نوع رشته ورزشی بر ورزش گرایی: بررسی الگوی تعاملی انگیزش پیشرفت در ورزش

عباس بهرام ، محسن شفیعی زاده

دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی دانشگاه خوارزمی (تربیت معلم سابق)

چکیده

هدف تحقیق حاضر مطالعه الگوی تعاملی انگیزش پیشرفت با بررسی تأثیر عوامل رقابت گرایی و نوع رشته ورزشی بوده است. آزمودنی های تحقیق شامل ۶۴۰ دانش آموز دبیرستانی پسر و دختر بودند که بطور تصادفی انتخاب شدند. آزمودنی های گروه رقابت گرا از مسابقات رسمی در رشته های ورزشی مختلف از نوع اجتماعی، دونفره و انفرادی و آزمودنی های گروه غیر رقابت گرا از دانش آموزانی انتخاب شدند که در مراکز محلی بصورت غیر رسمی به رشته های غیر رقابت جویانه می پرداختند. در جهت تحلیل آماری داده ها از روش تحلیل واریانس چند متغیره عاملی استفاده شد. نتایج نشان دادند که اثر اصلی معنی داری در مورد گروه رقابت گرایی ($F=7/28, P<0,01$) و نوع رشته ($F=1/19, P<0,05$) و نیز اثر متقابل معنی داری در مورد گروه و نوع رشته ورزشی ($F=2/5, P<0,05$) وجود دارند. نتیجه اینکه رفتار پیشرفت گرایانه در ورزش تحت تأثیر عوامل فردی - موقعیتی قرار گرفته و از الگوی تعاملی انگیزش پیشرفت حمایت می شود.

واژه های کلیدی: عوامل فردی - موقعیتی، ورزش گرایی

مقدمه

امروزه مطالعه تفاوت های فردی در زمینه ورزش یکی از موضوعات مهم روان شناسی ورزشی می باشد. در واقع تفاوت های فردی در رقابت گرایی و حس رقابت جویی در سطوح مختلف ورزش جوانان، ورزش های تفریحی و حتی در سطح ورزشکاران نخبه نیز مشاهده می شود. رقابت جویی دارای مبانی نظری در حیطه انگیزش پیشرفت نسبت به ورزش های رقابتی می باشد (۶).

به اعتقاد روان شناسان، انگیزش پیشرفت میل و اشتیاق یا تلاش و کوششی است که فرد برای دستیابی به يك هدف یا تسلط بر اشیاء و امور و یا افراد و اندیشه ها و رسیدن به يك معیار متعالی از خود ابراز می دارد (۹).

عموماً انگیزش پیشرفت در ورزش، رقابت جویی نامیده می شود. به عقیده مارتز، رقابت جویی رفتاری برای پیشرفت در شرایط رقابت است که عنصر اساسی در آن ارزشیابی اجتماعی می باشد. انگیزش پیشرفت نیز به مانند انگیزش، از دیدگاه صفت-مداری که بر اساس نیاز فرد به پیشرفت متکی است به دیدگاه تعاملی که تأکید بر

اهداف پیشرفت انعطاف پذیرتر و تعامل آنها با شرایط دارند، حرکت می‌کند (۷). دیدگاه تعاملی ترکیب دو دیدگاه فرد-مداری و موقعیت - مداری می‌باشد.

دیدگاه صفت- مدار یا فرد-مداری بر این عقیده است که رفتار انگیزشی در اصل تابع ویژگی‌ها یا صفات فردی می‌باشد. بنابراین شخصیت، نیازها، اهداف فرد و ورزشکار بودن از عوامل تعیین‌کننده اصلی رفتار انگیزشی به شمار می‌آیند. برخی از افراد از خصوصیات فردی برخوردارند که ظاهراً آنها را مستعد موفقیت و برخورداری از سطوح بالایی انگیزش می‌سازد در حالیکه برخی دیگر بنظر می‌رسد که فاقد انگیزش کافی، اهداف فردی و علاقمندی هستند (۷).

همچنین برخی از روانشناسان ورزشی، متخصصین و مربیان ورزش معتقدند که ورزشکاران استثنائی تمایل زیادی به فعالیت برای پیروزی دارند. آنها از پیروزی لذت برده و از شکست متنفرند. همچنین ورزشکاران مستعد مبارزه را دوست داشته و اغلب در بیش از یک رشته رقابت می‌کنند و از حس رقابت جویی بالایی برخوردار هستند (۲). این واقعیت اذعان بر این نکته دارد که پیشگونی موفقیت ورزشی آینده در رقابتهای، برای کسانی امکان پذیر است که ذاتاً رقابت کردن و بردن را دوست داشته باشند و برای رسیدن به سطح ممتازی از اجرای ورزشی، از انگیزش کافی، پشتکار زیاد برای تلاش و تمرین سخت و جدی بهره‌مند باشند. نتایج تحقیقات انجام شده نیز ثابت کرده‌اند که باور به پیروز شدن در ورزش بستگی به تلاش و پشتکار فرد دارد (۱) و همچنین نشان داده شده که تلاش برای بهبود اجرای ورزشی و کسب مقام و شهرت از ویژگیهای ورزشکاران نخبه و موفق بوده (۶، ۳) و اینکه برخورداری از خصوصیت رقابت جویی و رفتار مبارزه طلبی ارتباط بالایی با انگیزش موفقیت، پیروزی و اجرای ورزشی بهتر داشته است (۵، ۱۴، ۲۵، ۲۶، ۲۴، ۲۳، ۲۱، ۱۵، ۱۱، ۱۰). اهمیت حس رقابت جویی، هدف‌گرایی و تکلیف‌گرایی در مورد عملکرد ورزشی تا حدی مورد توجه قرار گرفته که در برخی تحقیقات نشان داده شده که حس رقابت جویی بالا، موجب کاهش اضطراب رقابتی و افزایش اعتماد به نفس شده و خصوصیات هدف‌گرایی و تکلیف‌گرایی با اضطراب شناختی و پیکری و اعتماد به نفس ارتباط داشته‌اند (۱۳، ۸، ۱۲، ۱۸، ۱۷).

گیل طی تحقیقات خود بر سه نمونه از آزمودنی‌ها (دو گروه دانشجوی و یک گروه دانش‌آموز) نشان داد که نمرات رقابت‌گرایی افرادی که در ورزشهای رقابتی شرکت کرده بودند، بیش از شرکت‌کنندگان ورزشهای غیر رقابتی بود (۲۲).

روان در تحقیقی بر دانشجویان، نشان داد که دانشجویان ورزشکار نسبت به غیر ورزشکار، رقابت جوتر و پیروز‌گراتر می‌باشند (۲۰).

همچنین نتایج پژوهش وایت و دودا نشان می‌دهد که میزان رقابت جویی و خود‌گرایی گروه ورزشکاران دانشجو، به طور معنی‌داری از سایر گروههای ورزشکار و ورزشکاران تفریحی بیشتر بوده است (۲۷).

ریس و همکاران نیز در تحقیقی در دانش آموزان دبیرستانی نشان دادند که میزان شرکت آنها در فعالیتهای مختلف ورزشی تا حدی تحت تاثیر عوامل انگیزشی چون حس رقابت جویی و پیروز شدن قرار می گیرد (۱۹). بنابراین مطابق با دیدگاه فردمداری ، صفات و خصیصه های شخصی ورزشکار ، بیشتر بر رفتار ورزشی موثرند.

لیکن اکثر ما بر این باور اعتقاد داریم که هرچند به طور اندک ، تحت تاثیر شرایط و محیط نیز قرار داریم . به طور مثال چنانچه معلم شرایط یادگیری را به منظور برانگیخته شدن فراهم نیاورد به تدریج انگیزش دانش آموزان کاهش پیدا می یابد. توجه به این نوع عوامل مربوط به دیدگاه موقعیت- مداری است که مهمترین عامل انگیزشی موثر بر رفتار را شرایط محیطی می داند. بطور مثال ممکن است فردی به منظور انجام تمرینات هوازی واقعا از انگیزش کافی برخوردار باشد لیکن برای شرکت در رشته های رقابتی چندان از انگیزش کافی برخوردار نباشد. اما ممکن است شرایطی وجود داشته که فرد علیرغم قرار گرفتن در اوضاع بد از لحاظ عوامل انگیزشی توانسته ، انگیزش خود را حفظ نماید. لذا نمی توان تنها عوامل انگیزشی برای بروز رفتار را صرفا ناشی از فرد و محیط دانست.

دیدگاه تعاملی ، معتقد به تعامل بین فرد و محیط در ایجاد رفتار انگیزشی است که امروزه از جانب بسیاری از روان شناسان ورزشی نیز حمایت می گردد. بنابراین بهترین شیوه به منظور درک انگیزش ، بررسی چگونگی تعامل عوامل مربوط به فرد و محیط می باشند. این الگوی تعاملی در تحقیقی در مورد شناگران دانشگاهی توسط شپارد مورد بررسی قرار گرفت. نتایج تحقیق نشان داد که آگاهی از ویژگیهای فردی شناگران به تنهایی بهترین شیوه پیش بینی رفتار نبوده زیرا اجرای ورزشی بستگی به موقعیت فرد(از لحاظ شرکت در مسابقه انفرادی یا امدادی) داشته است. بنابراین برای بررسی عوامل موثر در برانگیختن افراد باید به عوامل فردی و شرایط محیطی فرد توجه داشت(۷).

فرانکن و همکاران در تحقیقی بر روی گروهی از دانشجویان ورزشکار نشان دادند که انتخاب نوع رشته ورزشی در تعامل با عوامل شخصیتی حس رقابت جویی و تسلط در زمینه های ورزشی و رقابت می باشد(۵).

لیندنر و کر در خصوص دانش آموزان و دانشجویان هنگ کنگی نشان دادند که شرکت در فعالیتهای بدنی و ورزشی تحت تاثیر تعامل عوامل انگیزشی موقعیتی و درون فردی می باشند (۱۶).

هدف از انجام این تحقیق بررسی الگوی تعاملی عوامل انگیزشی پیشرفت در ورزش با توجه به دو عامل رقابت گرایی و نوع رشته ورزشی می باشد.

روش تحقیق

آزمودنی‌ها

نمونه آماری این پژوهش را ۶۴۰ دانش‌آموز پسر و دختر رقابت‌گرا و غیر رقابت‌گرا مقطع متوسطه تشکیل می‌دادند که به شیوه تصادفی انتخاب شده بودند. نمونه رقابت‌گرا شامل کسانی می‌شد که بصورت منظم یک رشته ورزشی رقابتی مانند فوتبال، ورزشهای رزمی، والیبال، قایقرانی... را پیگیری کرده و در مسابقات ورزشی شرکت می‌کردند نمونه غیر رقابت‌گرا شامل کسانی می‌شد که با هدف سلامتی و تفریح در فعالیتهای بدنی غیر رقابتی نظیر شنای تفریحی، آمادگی جسمانی، بدنسازی... شرکت می‌کردند. ضمناً رشته‌های ورزشی مورد مطالعه به سه دسته انفرادی، اجتماعی و دونفره تقسیم شدند.

ابزار تحقیق

ابزاری که در این پژوهش مورد استفاده قرار گرفت پرسشنامه‌ای مربوط به موضوع انگیزش پیشرفت در رقابت ورزشی تحت عنوان "پرسشنامه ورزش‌گرایی" ۱ است. این پرسشنامه مشتمل بر سه خرده‌مقیاس با عناوین خرده‌مقیاس‌های "رقابت‌جویی"، "پیروزی‌گرایی" و "هدف‌گرایی" می‌باشد. همچنین این پرسشنامه حاوی ۲۵ سوال است که بر اساس مقیاس لیکرت ۵ امتیازی (۵=کاملاً موافق، ۱=کاملاً مخالف) نمره‌گذاری می‌شود.

خرده‌مقیاس رقابت‌جویی حاوی ۱۳ سوال بوده که جمع سوالات هر فرد، امتیاز خرده‌مقیاس رقابت‌جویی او را نشان می‌دهد. این خرده‌مقیاس احساس فرد را در مورد رقابت کردن با دیگران نشان می‌دهد بطور مثال «من یک فرد رقابت‌جو هستم». خرده‌مقیاس پیروزی‌گرایی حاوی ۶ سوال بوده که جمع سوالات هر فرد، امتیاز خرده‌مقیاس پیروزی‌گرایی او را نشان می‌دهد. این خرده‌مقیاس احساس فرد را نسبت به کسب موفقیت مطلوب در رقابت نشان می‌دهد بطور مثال «پیروزی برای من مهم است».

خرده‌مقیاس هدف‌گرایی نیز حاوی ۶ سوال بوده که جمع سوالات هر فرد، امتیاز خرده‌مقیاس هدف‌گرایی او را نشان می‌دهد. این خرده‌مقیاس احساس فرد را نسبت به انجام اجرای ورزشی به شکل مطلوب نشان می‌دهد بطور مثال «اجرا با بهترین توانایی برای من بسیار مهم است». بنابراین از طریق جمع کردن امتیاز هر خرده‌مقیاس، می‌توان در کل امتیاز ورزش‌گرایی هر فرد را محاسبه کرد.

شیوه جمع‌آوری اطلاعات و تحلیل آماری

در جهت توزیع پرسشنامه‌ها، با سازمانهای ذیربط نظیر آموزش و پرورش و ورزشگاهها هماهنگی بعمل آمد تا امکان جمع‌آوری اطلاعات از آزمودنی‌های مورد نظر صورت پذیرد. نمونه رقابت‌گرا، از دانش‌آموزان شرکت‌کننده در المپیاد دانش‌آموزی ورزشی کشور در گروه پسران و دختران در مقطع متوسطه انتخاب شدند.

¹ Sport orientation questionnaire (SOQ)

نمونه غیر رقابت گرا از میان کسانی که در کانونهای ورزشی تابستانی شهر تهران در رشته های غیر رقابتی ثبت نام می کردند در گروه پسران و دختران انتخاب گردیده که در رقابتهای ورزشی رشته خاصی شرکت نمی کردند.

در جهت بررسی اهداف تحقیق مربوطه، داده های جمع آوری شده با روش تحلیل واریانس عاملی چند متغیره ۲ (رقابت گرای) * ۳ (نوع رشته ورزشی) در مورد خرده مقیاسهای سه گانه ورزش گرای مورد تحلیل قرار گرفتند.

نتایج

نتایج شاخصهای مرکزی و پراکنندگی آزمودنی ها بصورت میانگین و انحراف معیار، بر حسب گروه رقابتی و نوع رشته ورزشی در جدول شماره ۱ نشان داده شده است.

جدول شماره ۱- نتایج شاخصهای مرکزی و پراکنندگی خرده مقیاسهای ورزش گرای در گروهها بر حسب نوع رشته

ورزشی

هدف گرای		پیروزی گرای		رقابت جویی		نوع رشته ورزشی	گروه
Mean	S.D	Mean	S.D	Mean	S.D		
۲۶/۳۱	۲/۸۷	۲۴/۷۷	۴/۰۷	۵۷/۳۴	۶/۰۹	اجتماعی	رقابت گرا
۲۶	۳	۲۴/۳۷	۴/۱۱	۵۵/۷۲	۶/۶	انفرادی	
۲۶/۲۳	۳/۳۲	۲۴/۳۳	۴/۵۱	۵۶/۴۷	۶/۵	دونفره	
۲۵/۲۵	۳/۳	۲۳/۴۸	۴/۴۸	۵۳/۱۸	۷/۶۶	اجتماعی	غیر رقابت گرا
۲۵/۰۲	۳/۶۶	۲۳/۲۱	۴/۷۴	۴۹/۹۳	۹/۲۲	انفرادی	
۲۵/۶۷	۳/۳۴	۲۴/۱	۴/۴۳	۵۳/۴۸	۷/۸۲	دونفره	

نتایج تحلیل واریانس چند متغیره اثر اصلی معنی داری را در مورد گروه (F=۷/۲۸، P<۰،۰۱) و نوع رشته ورزشی (F=۱/۶۹ P<۰،۰۵) و نیز اثر متقابل معنی داری را در مورد گروه و نوع رشته ورزشی (F=۲/۵ P<۰،۰۵) نشان دادند.

نتایج آزمون تعقیبی در مورد رقابت گرای نشان دادند که گروه رقابت گرا دارای نمرات بیشتری نسبت به گروه غیر رقابت گرا در مورد دو خرده مقیاس رقابت جویی (F=۱۶/۱۱، P<۰،۰۱) و هدف گرای (F=۳/۹۱، P<۰،۰۵) می باشد. در مورد نوع رشته ورزشی نیز نتایج آزمون تعقیبی نشان داد که ورزشکاران

رشته های اجتماعی دارای نمرات رقابت جویی ($F=2/92, P<0,05$) بیشتری نسبت به ورزشکاران انفرادی بوده لیکن بین سایر گروههای مقایسه ای تفاوتی وجود نداشتند ($F<1$). نتایج آزمون تعقیبی اثر متقابل گروه و رشته ورزشی نشان داد که گروه رقابت گرای اجتماعی دارای نمرات رقابت جویی و پیروزی گرایی بیشتری نسبت به بقیه گروهها بخصوص گروه غیر رقابت گرای انفرادی بودند. همچنین گروه رقابت گرای دونفره نیز دارای نمرات رقابت جویی بیشتری نسبت به گروه غیر رقابت گرای انفرادی بودند.

بحث و نتیجه گیری

هدف از انجام این تحقیق بررسی الگوی تعاملی انگیزش پیشرفت در مورد رقابت گرایی و نوع رشته ورزشی بر ورزش گرایی بوده است. نتایج این تحقیق نشان داد که گروه رقابت گرا در مقایسه با غیر رقابت گرا دارای حس رقابت جویی و هدف گرایی بیشتری بودند. نتیجه حاضر، از الگوی صفت-مداری یا فرد-مداری حمایت می کند که بیان می دارد رفتارهای پیشرفت گرایانه تحت تاثیر صفات و خصیصه های فردی بوده (۷) و اینکه، شرکت افراد در فعالیتهای ورزشی به خصوصیات جویی و هدف گرایی آنها بستگی دارد (۱۶، ۱۵). لیکن یافته مهم تر این تحقیق اثر متقابل بین گروه رقابت گرایی با نوع رشته ورزشی بوده است. نتایج نشان دادند که گروه رقابت گرای ورزشهای اجتماعی و دونفره، نسبت به گروه رقابت گرا و غیر رقابت گرای انفرادی دارای حس رقابت جویی و پیروزی گرایی بیشتری بودند. چنین یافته ای از الگوی تعاملی حمایت می کند که بیان می دارد، تعامل عوامل درون فردی و موقعیتی مجموعاً بر رفتار ورزشی موثرند. این تعامل دو طرفه نشان داده که پرداختن افراد به رشته های ورزشی مختلف بستگی به صفاتی چون رقابت جویی دارد برعکس، افرادی که حس رقابت جویی بالاتری دارند به ورزشهایی می پردازند که در آنها جنبه های رقابت چون پیروز شدن، تسلط یافتن بر دیگران و برتری جویی از طریق مبارزه طلبی مستقیم با حریف مورد تاکید می باشند. شپارد (۷) نیز در تحقیق خود نشان داد که پیش بینی رفتار شناگران تنها به عوامل فردی بستگی نداشته و موقعیت فرد از جهت شرکت در مسابقه انفرادی یا امدادی نیز موثر می باشد. همچنین فرانکن و همکاران (۵) و لیندنر و کر (۱۶) نیز تعامل فرد و محیط را بر رفتار ورزشی و شرکت در فعالیتهای بدنی موثر دانستند.

به عقیده مارتنز، رقابت يك فرايند اجتماعی است که در آن فرد اجزای ورزشی خود را بابخشی معیارها در مقابل حداقل يك فرد، دیگر مقایسه می کند. به عقیده او، افراد رقابت گرا موقعیت و شرایط ورزشی را بطور متفاوتی نسبت به افراد غیر رقابت گرا تعبیر و تفسیر می کنند و نوع ادراك آنها از شرایط رقابتی بر رفتار آنها موثر است (۶). ظاهراً ورزشکاران رشته های اجتماعی و دونفره نسبت به انفرادی شرایط رقابت را بطور متفاوت درک می کنند و رفتار مبارزه طلبانه در آنها می تواند توسط دو معیار مختلف در رقابت تفسیر شود. بدین معنی که در اکثر رشته های ورزشی انفرادی، معیار رقابت بیشتر (نه مطلقاً) به عوامل درونی مانند دستیابی

به يك حد نصاب ، عبور سریعتر از خط انتهایی مسابقه یا کسب بیشترین امتیاز ممکنه متکی است که ورزشکار بصورت خود-مرجع یا ملاک-مرجع عمل می کند، در صورتی که در ورزشهای دو نفره یا اجتماعی اکثراً بدون کسب حد نصاب یا دستیابی به سقف امتیاز معینی ، در جهت شکست حریف مقابل از طریق معیارهای هنجار-مرجع عمل می کند و لذا شرکت در این گونه ورزشها در مقایسه با ورزشهای انفرادی به خصوصیت رقابت جویی و برتری طلبی بیشتری برای موفقیت نیازمند می باشد.

نتیجه اینکه ، یافته های تحقیق حاضر از الگوی تعاملی انگیزش پیشرفت حمایت کرده و اشاره دارند که انتخاب افراد برای فعالیت در ورزشهای مختلف سطوح قهرمانی ، می تواند به حس رقابت جویی و هدف آنها از فعالیت بدنی باشد ، لذا اهمیت حس رقابت جویی در ورزشهای اجتماعی و دونفره بیش از ورزشهای انفرادی، در موفقیت ورزشی افراد شرکت کننده موثر است.

منابع

1. Allison.L, The relationship between gender, type of contribution and type of sport on level of competitiveness, 2000.
2. Brown.J, Sports talent, how to identify and develop outstanding athletes, human kinetics publisher, Illinois, 2001, chapter 3.
3. Chantal.Y, Guay.F, Motivation and elite performance: An exploratory investigation with Bulgarian athletes, international journal of sport psychology, 27(2), 1996, 173-182.
4. Duda.J.L, White.S.A, Goal orientations and beliefs about the causes of sport success among elite skiers, the sport psychologist, 6(4), 1992, 334-343.
5. Franken.R.E, Hill.R, Kierstead.J, Sport interest as predicted by the personality measures of competitiveness , mastery, instrumentality, expressivity and sensation seeking, Personality and individual differences ,14(4),1994,467-476.
6. Gill.D.L, Psychological dynamics of sport and exercise, human kinetics publisher, Illinois, 1999, 2nd edition, chapter 8,9.
7. Gould.D & Weinberg.R, Foundation of sport and exercise psychology, human kinetics publisher, Illinois, 2000, chapter 3.
8. Hall.H.K, Kerr.A.W, Motivational antecedents of precompetitive-anxiety in youth sport, 11(1), 1997, 24-42.

9. Hardy.L, Jones.G, Gould.D, Understanding psychological preparation for sport, William & Wilks publishers, 1996, chapter 4.
10. Halvari.H, Kjormo, A structural model of achievement motives, performance approach and avoidance goals and performance among Norwegian Olympic athletes, perceptual and motor skills, 89(3), 1999, 997-1022.
11. Hellandsig.E.T, Motivational predictors of high performance and discontinuation in different types of sports among talented teenage athletes, international journal of sport psychology, 29(1), 1998, 27-44.
12. Jones.G, Swain.A, Intensity and direction as dimensions of competitive state anxiety and relationships with competitiveness, perceptual and motor skills, 14(2), 1992, 467-472.
13. Jones.G, Swain.A, Relationships between sport achievement orientation and competitive state anxiety, the sport psychologist, 6, 1992, 42-54.
14. Kang.L, Gill.D.L, Competitive orientation among athletes and non athletes in Taiwan, international journal of sport psychology, 21(2), 1990, 146-157.
15. King.L.A, Williams.T.A, Goal orientation and performance in martial arts, journal of sport behavior, 20(4), 1997, 397-411.
16. Lindner.K.J , Kerr.J.H, Metamotivational orientation in sport participants and non-participants, Personality and individual differences ,30(5),2001,759-773.
17. Mills.B.D. Trait sport confidence, goal orientation and competitive experience of female collegiate volleyball players, perceptual and motor skills, 82, 1996, 1085-86.
18. Newton.M, Duda.J, Relations of goal orientation and expectations on multidimensional state anxiety, perceptual and motor skills, 81, 1995, 1107-1121.
19. Reiss.S, Wiltz.J,Sherman.M, Trait motivational correlates of athleticism, Personality and individual differences ,30(7),2001,1139-1145.
20. Ruan.N, Sport achievement orientation of male and female intercollegiate athletes intramural athletes and non-athletes, microform publication, int'l institute for sport and human performance university of Oregon, Eugene, 1993.

21. Ryska.T.A, Yin.Z, Dispositional and situational goal orientations as discriminators among recreational and competitive league athletes, journal of social psychology,139(3),1999,335-342.
22. Singer.R.N, Murphy.M, Tennant.L.K, Handbook of research on sport psychology ,International society of sport psychology,1993,chapters 16-19.
23. Thomassen.T.O, Halvari.H, Achievement motivation and involvement in sport competitions, perceptual and motor skills, 83(2), 1996, 1363-1374.
- 24.Vallerand.R.J, Losier.G.F, An integrative analysis of intrinsic and extrinsic motivation in sport, journal of applied sport psychology, 11(1), 1999, 142-169.
25. Walling.M.D, Duda.J.L, Goals and their associations with beliefs about success in and perceptions of the purposes of physical education, journal of teaching in physical education, 14(2), 1995, 140-156.
26. Weinberg.R, Yukelson.D, Perceived goal setting practices of Olympic athletes: an exploratory investigation, the sport psychologist, 14(3), 2000, 279-295.
27. White.S.A, Duda.J.L, the relationship of gender, level of sport involvement and participation motivation to task and ego orientation, international journal of sport psychology, 25(1), 1994, 4-18.